

שחקנים

הסוסים בעקבות הבלון

«איני מתחרט אף לשניה על חיי. זה היה כלי-כך קל. בכל פעם שהיה צורך בדוס, בקצין בריטי או ברמאי מצוחצח. פנו אלי. והיום, בגילי, החכמתי דיי כדי לא לשחק שום דבר אחר.»

הדובר הוא דייוויד גיבן, שחקן בריטי כן 65, אשר למרות הקלות הגראית-לעין שבה גילם את תפקידיו, נחשב בעבר על ידי רבים כשחקן טוב, וזכה אפילו בפרס אוסקר כהוכחה לכך (עבור שולחנות נפי רדים, בשנת 1959).

גיבן, שנשט את הוליווד לפני 15 שנה ועבר להתגורר בריוויירה הצרפתית, לא הרחק מידידיו גרייס קלי והנסיך רג'יה ממונקו, ממשיך לשחק בסרט אחד לשנה «כדי שלא להיכנס לחבובת» השנה, אולי בגלל משבר הנפש והאינפלציה הדוהרת, הסכים להופיע בשניים, האחד של אולפני וולט דיסני והשני, גרסה חדשה של גיל סימון לעלילות הבלש-הפרטי המפורסם ניק צ'ארלס (פרי דימיונו של הסופר הר אמריקאי דאשיאל האמט), שהיה אחת הדמויות המצליחות של שנות השלושים בהוליווד. בגילומו של שחקן שדמה מאוד לגיבן, ויליאם פאוואל (גיבן כבר הופיע פעם בתפקיד שותף גילם פאוואל במקור, בקומדיה בשם האיש שלנו ג'וזפר).

הסוסים הריקים. אולם, מה שמפרסם את גיבן בימים אלה יותר מן הסרטים הוא כישרונו הבלתי-רגיל כסופר. אוטוביוגרפיה שכתב לפני שש שנים, בשם הירח הוא בלון, ומכרה בקרוב לחמישה מיליון עותקים, והקסימה בפשטות ובחן שבהם תיאר גיבן את הקאריירה המזוהה שלו, שבה החל כקצין בצבא הבריטי, (ששירת בין השאר במאלטה) והגיע ל מעמד של כוכבות נדרשת עוד לפני פרוץ מלחמת-העולם השנייה. בהוליווד.

בעיקבות ההצלחה הראשונה, התיישב גיבן שוב אל שולחן-הכתיבה, למרות העיי נוי היחסי הכרוך בדבר: «זה קשה פיר מאה ממישחק». אבל, לאחר שנה וחצי

שחקן-סופר גיבן איפה הסוסים הריקים?

של רשימות ומחיקות בכתביד, מתפרסם עתה, סוף-סוף, החלק השני של האוטוביוגרפיה, הנושא את השם המזור הביאו את הסוסים הריקים.

בחלק ב' זה מספר גיבן על ההוללות בידרת-הרווקים שאותה חלק עם ארול סלין המנוח, על הסחטנות הגלוייה-הכימיעט של הרכילאיות הכליכולות של הוליווד דאו על פנים קטנים וגדולים מחיי-ההווה של הוליווד, ועוד זיכרונות מ-20 השנים האחרונות שלו בעירי-הסרטים, אשר משום-מה לא זכו להיכלל בספר הראשון.

מה נוצחיק

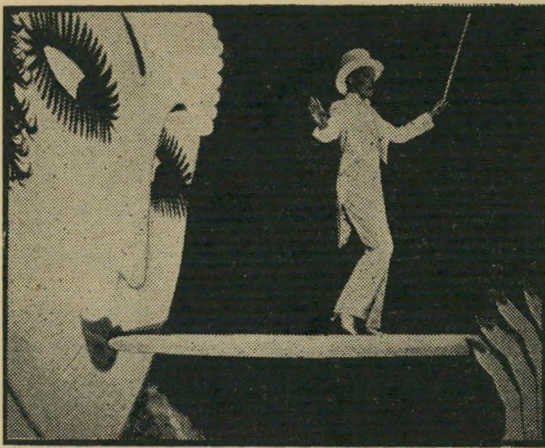
כאן

פאני ליידי (דקל, תל-אביב, ארצות-הברית) - חייב אדם להיות חסיד מושבע של ברברה סטרייסנד, כדי למצוא משהו לרוחו בסרט זה.

עלילתו היא המשך הביוגרפיה של הברנית היהודיה פאני ברייס, זהו מתרכז סביב נישואיה לאמרגן היהודי בילי רוז, ברנש נמוך קומה ועב-כרס, ממושקף ובלתי-זוהר, שאותו מגלם בסרט ג'יימס קאן שהוא, כידוע, גבוה, רחב-כתפיים ויפה-תואר (הגברת סטרייסנד דורשת מן המאהבים הקולנועיים שלה רמה, ולעזאזל ההיסטוריה).

הנישואין, העולים בסופו של דבר על שירטון משום שאישיותה של הגברת חזקה מדי עבור גברי העולם הזה, הם התירוץ שמאחוריו מסתתרת סידרה שלמה של פיוז מונים והופעות מוסיקליות בלתי-מוצלחות, שהן חסרות טעם, דימיון והשראה. גם כשהן מתכוונות לכך, וגם כשאין מתכוונות.

הרברט רוס, במאי-החצר של ברברה סטרייסנד, כורזי אוגרף-לשעבר שתפס את מקומו של ויליאם ויילר במצחיקונת אחרי שהבמאי הוותיק לא התייחס לכוכבת בכבוד הראוי, משרת כאן בנאמנות את גבירתו, והתוצאה מביכה למדי ברוב המיקרים, ומביכה מאוד כאשר עומר שריף שב, בכמה סציות, ומופיע בדמות הבעל הקודם. שתי

סטרייסנד: מאהבים על רמה

נחמות-פורתא: ג'יימס קאן, חביב מאוד וראוי ליותר מזה, ובו ורין, בדרן ורקדן כושי שזוכה לסצינה בודדת אחת, ללא סטרייסנד, והוא ממלא את המסך בהתפרצות של כישרון, מרץ וברק, כמו בסרטים המוסיקליים של ימים-עברו.

הקרב על

הנוח

חופי הכרך (רויאל, תל-אביב, ארצות-הברית) - צפייה חוזרת בסרט הנושא גושמקה רשמית של «יצירת-מופת», מעוררת לעיתים הירוריי-חרטה. לא

שצריך להתבניש בסרט זה של איליה קאזאן, אולם התהילה והאוסקרים שנקשרו לו, נראים היום מוגזמים למדי.

חופי-הכרך הוא דראמה הוליוודית מרתקת על מת-אגרף קשוח, אבל רגיש (מה יותר הוליוודי מזה?) בשם טרי מאלוי, המחמיץ קאריירה מזהירה כאשר הוא נד רש, באמצעות אחיו, להפסיד קרבות כדי לזכות את סינדיקט-הפישע בהימורים. כפרס על התנהגות טובה, הוא מקבל עבודה קלה ברציפי הנמל שבשלטון הסינדיקט, כשהוא מתבקש מזמן-לזמן להפחיד טיפוסים מרדניים מדי על המוח. מאלוי שמח בחלקו, עד שלילה אחד, אחרי שאחד המרדנים מושחק לנצח, הוא מתוודע אל אחותו של הקרבן. מכאן מתחיל סיפור-אהבה, באמצעותו נפקחות עיניו של מאלוי. הוא מתקומם נגד מיסד-הפישע ומביס אותו, הלכה למעשה, באגרופים שלופים, בסצינה האחרונה.

כל זה מבויים היטב, האווירה דרוסה ואמינה, המישר חק ברמה גבוהה. אבל מכאן ועד למסקנה שזוהו מינשר סוציאלי נועז - המרחק עדיין רב. קאזאן והתסריטאי שלו, באד שולברג, מציגים את מאבק-הכוחות על איגוד-ההסווא רים הניו-יורקי, כגרסה עירונית של המערבון הקלאסי:

ברנדו ומארי סיינט: אלימות ואהבה

הגיבור שאיש אינו עוזר לו צריך לשלף, בסצינה האחרונה, מול הנבל, אלא שהפעם, מה שמניע את הגיבור איננו רדיפת הצדק, אלא פניה הנאים של איור-מארי סיינט. לכן, עם כל הכבוד למארלון בראנדו, לקארל מאל-דן, רוד שטייגר וכל האחרים המשתתפים בסרט, לצלם בוריס קאופמן וכמובן לעוצמת הבימוי של קאזאן, בכל זאת אין זו יותר מדראמה הוליוודית. ופרסי-האקדמיה מוכיחים שתושבי עיר-הסרטים השגוהו בכך היטב.

צרפת): סרט תיעודי מרתק על שליט אוגנדה, שחקן-השנה, המקרין את מלוא אישיותו על הבד ומדגים אנאטומיה של שליט כלייכול.

ירושלים

*** הקשר הצרפתי מס' 2 (אוריון). מוצג גם בתל-אביב, תל-אביב, ארצות-הברית) סופאי, הבלש האמריקני, מסתבך בפרשת-סימס אלימה על רקע מאורות מרסיי. הוא עובר תהליך של שיעי בוד לסמים והבראה כאובה ממנו, תוך הקרנת כישרון-מישחק עילאי. בימוי מרי תק של ג'ון פרנקנהיימר וצילום מרשים של קלוד רנואר.

חיפה

*** פרנקשטיין הצעיר (אוריון). מוצג גם באורנע ירושלים, ארצות-הברית): מצחיקון מבריק על יורשו של ממציא המיפלצות, פרופסור פרנקשטיין, השותל מוח לא-נורמלי בגופו של גולם.

ובחברה, מייקל קורליאוונה (השחקן) - אל פאציניו) חופך בהדרגה מיפלצת בלתי-אנושית, כשהוא מחסל בשיטתיות את כל מתנגדיו וגם את האנשים האוהבים אותו ושהיו יקרים לו בעבר.

*** המישחק המכור (מוגרבי, ארצות-הברית): פעולון מרתק על ההיגיון של החוקים והאלימים. הכוכב הגברי בה"א הידיעה של הבד האמריקני היום, ברט ריינולדס, כאסיר, שחקן-כדורגל שמכר מישתקים וממשיך לעשות זאת כדי לייצב שילטון של קבוצה אלימה מאחרי הסורי גים.

*** לני (אורלי, ארצות-הברית): כדאי להכין קצת שיעורי-בית לפני הביי קור בסרט זה, כדי להבין על איזה רקע חברתי צמח ומי היה הברדן לני ברוס, שהירבה לפגוע בסביבתו האנושית אך גם היא פגעה בו. מישחק מעולה של דאסטין הופמן וואלרי פריין.

*** אירי אמין דאדא (פרים,

ומניין שמו של הספרו ובכן, דייוויד גיבן הופיע בגרסה הראשונה של מית קפת הבריגדה הקלה. הבמאי של אותו סרט היה מייקל קורטיין, הונגרי במוצאו, שעשה אחר-כך את קובלנקה, אבל מעולם לא למד לדבר אנגלית כראוי. בסרט, המ תאר את אחד הבזיונות המילחמתיים של בריטניה במלחמת קרים, היו סוסים רבים, עם פרשים ובלעדיהם. באחת הסצינות נד קק קורטיין לסוסים בלבד, וקרא בקול תקין: «הביאו את הסוסים הריקים!»

תדרין

תל-אביב

*** הסנדק חלק ב' (אלנבי, פאר, מוצג גם בארמון חיפה, אורלי ורון בירושלים, ארצות-הברית): המשכו של ה סנדק עולה על המקור באיכותו ובעומקו הפסיכולוגי. הוא מציג כישרון חדש בשם רוברט דהיגור בתפקיד הסנדק בנעוריו, עם הבזקים לעבר העשויים בטובי-טעם. מי שהופך יורש הסנדק במעמדו במישפחה